

INTERVIEW
OSCAR BENTON /
JOHNNY LAPORTE

DOOR JAN CUIJPERS

Het verplegend personeel stond met de tranen in de ogen. Toen wist schrijver, gitarist en geluidstechnicus Johnny Laporte dat hij goud in handen had met de nummers die Oscar Benton in het verpleegtehuis had ingezongen.

Oscar terug uit de dood

Miloš Zeman werd begin jaren tachtig in Parijs, verliefd op een stem. Die stem zong destijds dé nummer 1-hit van Frankrijk, het titelnummer van de film *Pour la peau d'un flic* met Alain Delon. Toen Zeman, inmiddels president van Tsjechië, met Kerstmis 2016 een groots staatsbanket organiseerde, moest een zanger met die mooie, rauwe stem op komen treden. Het nummer dat hij destijds hoorde was *The Bensonhurst Blues*, de stem die van de Nederlandse blueszanger Oscar Benton.

Om de inmiddels 69-jarige Benton tegenwoordig een buitenlands optreden te laten verzorgen, is veel organisatie nodig: er moet een verpleegster mee, er moet een goed toegankelijk hotel worden geregeld en een uitstekende plek in het vliegtuig. Bovendien vraagt hij voor zo'n optreden de hoofdprijs, „zeker tienmaal de normale gage”, maar toen hij met zijn band in 1968 hooggeplaatste heren en sterren-generaals.

Een verpleegster, waar is dat nou voor nodig?, hoor ik u denken. Dat zit zo. Na zijn laatste scheiding had Oscars ex een mooi appartements voor hem geregeld op drie hoog. „Daar heb ik een doodsmak gemaakt, drie trappen naar beneden. Met mijn hoofd op de trap treden en tegen muren

geknald”, vertelt Benton in de bibliotheek van het verzorgingstehuis in IJmuiden, waar hij tegenwoordig verblijft. Resultaat: een hersenbeschadiging waardoor zijn kortetermijngeheugen volledig naar de knoppen is. Hij lag in het ziekenhuis in een diep coma en hoorde de specialisten aan de bedrand praten over zijn toestand. „Ze hadden me opgegeven. 'Hij gaat dood', hoorde ik hen zeggen. Volgens de medische wetenschap is het onmogelijk dat ik dat gehoord zou hebben, maar toch is het zo”, vertelt Benton, die die scènes op zijn nieuwe album *I Am Back* bezingt. Ik ben terug, niet alleen als muzikant, maar ook terug uit de dood.

Artiestennaam
Even terug in de tijd. Op 3 februari 1949 werd in Haarlem Ferdinand van Eis geboren. Als Oscar Benton maakte hij in de jaren zestig en zeventig furor als blueszanger en was hij de naamgever van de Oscar Benton Bluesband. De tiener zou eigenlijk rechten gaan studeren („Daarom kan ik zo goed lullen”), maar toen hij met zijn band in 1968 tweede werd bij het Loosdrechtse jazzconcours en een platencontract in de wacht sleepte, kon hij met muziek maken meer verdienen. De band ging begin jaren zeventig verder als Barrelhouse en Benton werd (met minder succes) popzanger. In Europa werd hij beroemder dan in eigen land, nadat het genoemde *The Bensonhurst Blues* de titelsong werd van de film *Pour la peau d'un flic*. Zijn zelfgekozen artiestennaam

“**Ze hadden me opgegeven. 'Hij gaat dood', hoorde ik hen zeggen. Volgens de medische wetenschap is het onmogelijk dat ik dat gehoord zou hebben, maar toch is het zo.**”

Oscar Benton

Oscar Benton en Johnny Laporte in de bibliotheek van verpleegtehuis Velsersduin, waar Benton tegenwoordig woont. FOTO JEAN-PIERRE JANS

Benton in combinatie met de titel van het nummer wil nogal eens tot misverstanden leiden. Zo circuleert er een versie op internet onder de naam *The Benton Hurt Blues*. „Om alle misverstanden weg te nemen: Bensonhurst is een wijk in Brooklyn, New York. Er wonen Amerikanen uit de blanke middenklasse en het nummer gaat over de onvrede die zo iemand heeft met zijn leven.”

Panningen

In de jaren tachtig strijkt Oscar neer in Limburg. Hij gaat wonen in, *of all places*, Panningen en vindt een baan als manager van de inmiddels verdwenen discotheek Carte Blanche in Weert. „Van de familie Berben”, weet hij zich nog goed te herinneren. „Ze hadden ook een café in Nederweert, eh... Santa Domingo.” In Panningen kennen ze hem als een innemend lid van de kaartclub en een gezellige innemer. De muziek staat

dan al op een lager pitje. Rond de eeuwwisseling stopt Benton, dan weer terug in zijn geboortestreek, gedwongen door een zwalkende gezondheid helemaal met optreden en in 2008 maakt hij de al aangehaalde doodsmak. Dan komt Johnny Laporte in beeld. Die heet eigenlijk John Rijken, „maar Oscar gaf elk lid van de Oscar Benton Bluesband een artiestennaam”, zegt Laporte nu. „Ja joh, die Nederlandse namen klinken toch niet. Bob Dylan heet eigenlijk ook Robert Allen Zimmerman”, geeft Benton blij van een zeer goed langetermijngeheugen.

Als Laporte bij zijn muzikale vriend op een verjaardagsfeestje is in verpleegtehuis Velsersduin, staat die vriendschap op uit zijn rolstoel en zingt foutloos en zeer aangrijpende versie van *My Way*. „Toen wist ik: daar moet ik iets mee doen”, aldus Laporte. Vanaf dat moment komt de

gitarist met Indonesische roots elke maandag bij de zanger op bezoek met nummers die op diens lijf geschreven zijn. „Eigenlijk ben ik helemaal niet zo'n componist, maar ik wist dat ik voor Oscar elke week een nieuw nummer moest hebben. De inspiratie daarvoor haalde ik uit de gesprekken met hem. Ik kreeg van mijn werkgever een cursus aangeboden en heb daarvan gebruikgemaakt door me tot geluidstechnicus om te laten scholen. In net zo'n kamertje als waar we nu zitten, heb ik alle nummers van het album zin voor zin opgenomen met een microfoon en een laptop, want anders kon Oscar ze niet onthouden. Thuis heb ik er de muziek omheen gemaakt”, vertelt de Barrelhouse-gitarist

Persoonlijk

Als Laporte een nummer af heeft, vraagt hij Benton of hij tekst en melodie goed vindt. „Sinds ik elke

week bij Oscar kom, is onze band alleen maar sterker geworden. Vroeger hadden we alleen een muzikale band, die is nu persoonlijk geworden. Ook door wat hij me verteld heeft. De teksten gaan ergens over. En ik zag Oscar per week opknappen door de muziek. Vorig jaar was hij nog twintig kilo zwaarder en zat hij in een rolstoel. Nu is hij dat overgewicht kwijt en loopt hij weer.”

Als de twee zo'n twintig nummers af hebben, laten ze die horen aan het verplegend personeel. „Toen die de tranen in de ogen hadden, wist ik dat het goed was”, zegt Laporte. Op het podium – Oscar kan zo'n vijf à zes nummers van zijn oude repertoire zingen – houdt de gitarist Benton goed in de gaten. „Als hij het begin van een tekstregel maar heeft, gaat het verder goed. Dus zo'n twee maten voordat hij in moet vallen, zing ik het hem al voor”, vertelt hij. Het nieuwe repertoire, dat de basis-

“**Als hij het begin van een tekstregel maar heeft, gaat het verder goed. Dus zo'n twee maten voordat hij in moet vallen, zing ik het hem al voor.**”

Johnny Laporte

vorm van de blues ver overstijgt (er is geen sprake van het bekende twaalf maten-schema) is voor de zanger onmogelijk. Hij kan de teksten gewoonweg niet onthouden.

Oscar Benton ziet er op platenhoeren uit als een forse vent, sterk lijkend op de Ierse zanger Van Morrison. In werkelijkheid is hij inmiddels een magere, beetje schriele man.

Opvallend

Maar toch, wát een uitstraling. Op het grote centrale bezoekers-terras van Velsersduin trekt het oog onmiddellijk naar de man in het zwarte pak, de zwarte hoed en de donkere brillenglazen. Een opvallende verschijning tussen de bloemetjesjurken en gebreide vesten. En hij voert natuurlijk het hoogste woord, flirtend met de dame van de koffiecormer. In het Engels („Opletten, dat was Amerikaans”) of het Nederlands, dat

maakt niets uit. Wijzend op de rollator, waarop een stapeltje gesigndeerde cd's en een elpees liggen, zegt hij: „Eigenlijk heb ik die niet nodig, maar dat is voor de zekerheid. Sinds ik met de muziek bezig ben, voel ik me als herboren.” En hij is zeker niet van plan in het verpleegtehuis te blijven. Ondanks zijn zes mislukte pogingen tot samenwonen, al dan niet gehuwd, kijkt hij uit naar een zevende vrouw om het resterende leven mee te delen. „Zo gauw ik die gevonden heb, ben ik weg hier. Ik heb mijn oog al op iemand laten vallen.”

Oscar Benton is terug in het land der levenden en hij is nog lang niet van plan dat weer te verlaten, zoveel is wel duidelijk.

Oscar Benton, *I Am Back*, Munich Records.

Reageren?
jan.cuijpers@delimburger.nl